

— Ехъ, загазила си.

— Кумчо Вълчо, братецъ мой, помогни ми!

— На тебе ли?.. Не те съжалявамъ. Отъ тебе неможахъ ловъ да хвана, — отвърна вълкътъ.

— Не те ли лѣкувахъ съ лапй, когато тѣ нападнаха кучетата?.. Защо си такъвъ?

Вълчо ѝ не отговори.

Пристигна и Лисана. Следъ нея изправилъ бодли се проврѣ изплашенъ и Ежко.

— Охъ, Мецано, дърта дъртано, намѣрила си си майстора. Тѣй ти се пада!

— На кого зло съмъ сторила? Помогнете ми, отиде ми крака!

— На мене, на мене, — зафѣфли Ежко. — Изяде ми децата. Душата ми почерни, дъртано. Да пукнешъ!

— Стига си дрънкалъ! изрѣмжа Вълчо на Ежко.

Ежко ококори очички, примигна и за всѣки случай се сви на кълбо. А Кумчо продължи пѣтя си.

Мецана още по-силно зарева. Мрѣкна. Заросѣ дъждъ. Болкитѣ въ крака ѝ се усилваха. Изредиха се едри и дребни животни да я видятъ: и заека, и язовеца, и бухала, и кукумявката, и жабата. Но никой не ѝ помогна. Поглеждаха я и отминаваха.

Къмъ полунощъ едно мишче зашумѣ по сухитѣ листа. То чу охканията на Мецана, допѣлзѣ до нея и я погледна. Мечката въздѣхна нажалена. И се заоплаква на мишчето. То огледа дървото, мушна се подъ него и, като видѣ притиснатия кракъ му домжчнѣ за мечката. Никога нищо добро не бѣ видѣло мишчето отъ нея. Неведнажъ мечката бѣ заравяла дупкитѣ имъ въ царевичната нива. Но мишчето не искаше да отвръща на злото съ зло, наостри жѣбки и се залови да прегризе дървото. Мецана охкаше отъ болки, плачеше и го обсипваше съ благословии.

Цѣла нощъ стѣрга мишчето и на разсѣмване премаля отъ гладъ.

— Уморихъ се. Не ми останаха сили. Ще хапна малко отъ медаца, — каза то на мечката.

— Не барай! Медътъ е мой, — извика тя.

— Много съмъ гладно. Не мога вече да работя. Нали трѣбва да ти помогна?

И мишчето се упѣти къмъ дупката да си хапне медацъ. Разсърдена Мецана замахна съ здравия си кракъ